

Artikel van de maand – Oktober 2011

Missiologische waarnemingen in het NT (5) – Efeze

Door Dr. Steef van 't Slot

Weinig passages in Paulus' brieven beschrijven de pracht van Gods karakter en Zijn reddingsplan in Christus zo uitvoerig als de eerste twee hoofdstukken van Efeze.¹ Het nieuwe leven dat gelovigen ontvangen vormt een schril contrast met hun vorige leven.² Dat zou een sterke motivatie moeten zijn om het goede nieuws overal te prediken. Het is geen toeval dat het vers dat zegt dat wij Gods 'maaksel zijn, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft'³ geplaatst is

tussen dit contrast in levensstijlen en de openbaring dat Joden en heidenen beide deel hebben gekregen aan het evangelie.⁴ Met andere woorden: als brugtekst, is 2:10 van missiologische betekenis: Gods schoonheid en Zijn boodschap (1:3-22; 2:4-9) als contrasterend met de heidense levensstijl (2:1-3; 4:17-19) moet zowel aan Jood als heiden gepredikt worden (2:10-3:9).

De Kerk moet deze boodschap aan alle generaties prediken.⁵ Dat is wereldzending. Gods wijsheid vindt veelvoudige expressie in de Kerk. Deze veelkleurigheid moet gevierd worden in plaats van verdeeldheid te brengen. Gods wijsheid moet niet slechts bekend gemaakt worden aan alle volken van alle plaatsen en alle tijden, maar zelfs de overheden en heersers in de hemelse gewesten moeten bekend worden met de breedte, lengte, hoogte en diepte van Christus' liefde⁶ door die te zien bij de kerk. Ze kijken naar ons en leren van wat ze zien.

Christus breekt niet alleen de scheidingsmuur van vijandschap tussen Jood en heiden af.⁷ Hedendaagse missiologische interpretatie ziet Hem ook als afbreker van barricades tussen sexen, rassen, stammen, sociale en intellectuele klassen zowel als muren tussen kerkelijke denominaties. Dat laatste wordt opgesomd in het zeventvoudige 'één' (lichaam, Geest, hoop, Heer, geloof, doop, God en Vader).⁸

Er lijkt weinig schriftuurlijke ondersteuning te zijn voor de gedachte dat Christus *vijandige* geestelijke krijgsgevangenen meenam naar de hemel.⁹ In het licht van de rest van de Schrift is het consequenter dat Hij, Die kwam om gevangenen vrij te laten,¹⁰ ook hen bevrijdde van

---

¹ Ef. 1:3-22 & 2:4-9

² 2:1-3 & 4:17-19

³ 2:10

⁴ 2:11 – 3:9

⁵ 3:10,21

⁶ 3:18,19

⁷ 2:14

⁸ 4:4-6

⁹ 4:8, zie commentaar van Reid, in Hawthorne, Martin & Reid, *Dictionary of St. Paul and his Letters*, 1993:754

¹⁰ Jes. 61:1 als geciteerd in Luk. 4:18

gebondenheid aan Satan en dood op Zijn weg naar de hemel.¹¹ David zegt hetzelfde in een van zijn psalmen: ‘Hij leidt gevangenen uit in voorspoed’ en het vers dat in Efeze iets verderop wordt aangehaald.¹² Het zijn Satans gevangenen, nu bevrijd, gezien op weg naar de hemel met hun Verlosser. Wij, als Zijn volk, hebben dezelfde opdracht ontvangen: om mensen te bevrijden door de evangelieboodschap en hen met ons mee te nemen naar de hemel. Dat is wereldevangelisatie, net zo als de Grote Zending Zelf deed.

Evangelisatie en zending is het initiatief van Christus Die de bedieningen van evangelisten en apostelen instelde.¹³ Zij moeten de heiligen toerusten tot dienstbetoon;¹⁴ met andere woorden: ze moeten andere evangelisten en apostelen opleiden om het evangelie verder te brengen.¹⁵ Deze enorm verwaarloosde waarheid is vergelijkbaar met het algemeen aanvaarde principe dat voorgangers andere voorgangers horen te trainen en leraren andere leraren. Hoe komt het dan dat evangelistische, en meer nog de gespecialiseerde apostolische interculturele zendingstrainingen bijna geheel verdwenen zijn van onze theologische opleidingsinstituten?

Zending zal nooit functioneren zonder voorbede voor zendelingen: ze moeten de juiste woorden spreken en een onbevreesde houding hebben.¹⁶ Meer dan dit zal niet gezegd worden over het gebruik van de geestelijke wapenrusting in zending, omdat het onderwerp van geestelijk oorlogvoering de disciplines van evangelisatie en zending te boven gaat. Een behandeling daarvan kan in vele theologische studieboeken gevonden worden.

Een van de specifieke termen waar we naar moeten kijken, en die zeven maal in de Efezebrief voorkomt – uit een totaal van 21 maal in al Paulus’ brieven – is het woord *geheimenis*. Het Griekse woord *μυστηριον* (*musterion*) betekent ‘verborgenheid’, ‘geheim’, of ‘mysterie’. In het NT betekent het: wat onbegrepen blijft tot God het openbaart. Zo gebruikt Paulus het woord: het was verborgen in het verleden, maar is nu geopenbaard. We zien het zevenmaal (noten 17-23) in:

Het *geheimenis van Zijn wil*, namelijk alles in hemel en aarde samenbrengen onder één hoofd, Christus,¹⁷ werd Paulus door openbaring bekend gemaakt¹⁸ waardoor hij inzicht kreeg in het *geheimenis van Christus*,¹⁹ namelijk dat heidenen erfgenamen zijn met Israël, leden van één lichaam en delend in de belofte van Christus Jezus²⁰ waarvan Paulus verkondiger was²¹ en dat hij bekend moest maken zonder vrees.²² Het *geheimenis van eenheid tussen Joden en heidenen* in één kerk, *en Christus*, wordt uitgebeeld door de *eenheid tussen man en vrouw*.²³ Het gebruik van het begrip *geheimenis* is van missiologische betekenis: eenheid onder alle mensen in Christus onder Zijn heerschappij, is de fundamentele boodschap van God die tot aan de uiteinden der aarde gepredikt moet worden.

---

¹¹ Vergelijk bijv. Matt. 27:52,53

¹² Ps. 68:7,18; Ef. 4:8

¹³ 4:11

¹⁴ 4:12

¹⁵ Vergelijk bijv. met 2 Tim. 2:2

¹⁶ Ef. 6:19,20

¹⁷ 1:9,10

¹⁸ 3:3

¹⁹ 3:4

²⁰ 3:6

²¹ 3:9

²² 6:19

²³ 5:32